

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XV.

ČÍSLO 5

MÁJ 2007

Zostaň s nami, Pane - Rozhovor s miništrantami
Svedectvo: A zázraky sa dejú! - Anketa ku Dňu matiek
Dekaturné - Život farského spoločenstva - Deň rodiny

ZOSTAŇ S NAMI, PANE

Posynodálna exhortácia diecézneho biskupa Mons. Rudolfa Baláža

Úvod

1. Na slávnosť sv. Františka Xaverského 3. decembra 2005 som ukončil diecéznu synodu. V ten istý deň mi bol odovzdaný záverečný dokument s prosbou, aby som naň odpovedal a dal usmernenia pre našu Banskobystrickú diecézu. Keď som uvažoval, ako to urobiť, uvedomoval som si dve veci. Na jednej strane treba reagovať na problémy, ktoré synoda riešila, alebo aspoň vyzvala na ich riešenie. Nechcem to však robiť iba vlastnými silami. Chcem sa oprieť o Božie slovo, ktoré nás všetkých môže inšpirovať k riešeniam a postupom, ktoré sú Božie, nie iba ľudské. Preto som sa rozhodol, že celý dokument zakomponujem do textu známeho evanjelia o emauzských učeníkoch (Lk 24,13-35), ktorí predstavujú putujúcu Cirkev. Na druhej strane je nám táto udalosť príkladom, ako putovať s Kristom, ako sa započúvať do jeho hlasu, ako pristupovať k ľuďom a budovať vzťahy. Veľmi často sa totiž v synodálnych dokumentoch volalo po budovaní skutočných, opravdivých vzťahov. Potrebujeme ich všetci: kňazi, rodičia, vychovávatelia, učitelia, jedno-

ducho všetci.

V zrkadle Božieho slova chcem predložiť aj moju víziu pastorácie v Banskobystrickej diecéze. Zároveň chcem, aby tento dokument nebol iba súhrnom odporúčaní a nariadení, ale aby mal aj motivačný charakter, aby povzbudzoval, usmerňoval, aby nás naplnil až po okraj, pretože iba vtedy môžeme čosi spraviť, ak nám budú horieť srdcia. Inak aj ten najdokonalejší program a najdokonalejšia vízia zostáva bez odozvy.

2. Celá exhortácia sa tak rozdelí na tri časti. V prvej chcem hovoriť o evanjeliovej udalosti, ako nám ju opisuje sv. Lukáš, aby sme z nej mohli čerpať motiváciu pre každodenné situácie. V druhej časti chcem pod vplyvom tejto udalosti a po dôkladnom preštudovaní synodálnych dokumentov uvažovať o situácii v našej diecéze. Nakoniec v tretej časti chcem podať víziu pastorácie, ako aj plány a programy na jej dosahovanie.

I. časť

3. Evanjelista Lukáš nám rozpráva o učeníkoch na odchode, na úteku. Jeruzalem ich sklamal. Jeruzalem – mesto nádejí. Veriaci Žid nemohol byť šťastný mimo Jeruzalema.

4. Dvaja učeníci sa zhovárajú. Zrazu sa k nim približuje ktosi, koho nepoznajú – nejaký cudziniec. Tým cudzincom bol Kristus. Išiel tým istým smerom, aj keď vedel, že idú zle, že sa tou istou cestou ešte dnes budú vracaf. Nezmenil však smer ich cesty príkazom. Nevyhrešil ich, kam to zasa utekajú. Vedel, že zmeniť smer ich cesty sa dá aj rozkazom, ale aj to vedel, že ich srdce by utekalo ďalej. Načo taká vynútená zmena? Jediná správna zmena cesty začína vo vnú-

ri, v ľudskom srdci, ktoré musí zahorieť ohňom a ono potom obráti aj vonkajšok.

6. Ježiš Kristus nám ukázal svojím životom to, čo vyjadril vo svojom učení v podobenstve o Samaritánovi. Ukázal, ako sa dá priblížiť k človekovi, ako sa dostať k nemu bližšie, ako sa mu stať blíznym. Láska, charita, patrí k Cirkvi podstatne.

11. Vráťme sa však k postupu nášho Pána, ktorý vedie svojich akoby okľukou ku cieľu. Božie okľuky cesty skracujú, naše skratky ich neraz predlžujú, ba niekedy miňajú cieľ. Karol Wojtyła nám tento filozofický problém biblicky vysvetľuje, že keď Boh mieni usmerniť človeka k nejakým cieľom, tak mu ich dá predovšetkým spoznať, aby si ich mohol osvojiť a samostatne sa usilovať o ich dosiahnutie. Okrem iného je v tom najhlbšia logika zjavenia – Boh dáva človeku spoznať nadprirodzený cieľ, ale rozhodnutie usilovať sa o jeho dosiahnutie – jeho voľbu – ponecháva na človeka. Preto Boh ani nespasí človeka proti jeho vôli.

13. To, že sme jeden pre druhého tajomstvom, je veľký dar. Keď vstúpime do rozhovoru s Kristom, vždy nám odhalí kúsok z nášho tajomstva, vždy pochopíme kúsok seba samých. Je to prekvapenie aj pre nás a toto prekvapenie, toto nové poodhalenie tajomstva seba samého môžeme darovať v priateľstve a v láske svojim priateľom. A ak tí robia podobne, odhaľujú nám zasa tajomstvá svojho vnútra. Vzájomným obdarúvaním rastie priateľstvo a láska, nikdy neprichádza nuda a vzťahy nadobúdajú rozmery podobné tým, ktoré sú v Najsvätejšej Trojici. Vzájomné zdieľanie už potom nie je povinnosťou, ale potrebou. Keď prišli emauzskí učeníci do Jeruzalema, našli tam Jedenástich a počuli radostnú zvesť: Pán naozaj vstal zmŕtvych a zjavil sa Šimonovi. A aj oni porozprávali, ako ho spoznali...

14. Našou pastoračnou úlohou je napo-

môcť, aby sa Kristus s človekom **stretol**. Kresťanstvo je náboženstvom **stretnutia**, pripomína nám Benedikt XVI. Tým sa ale mení podstatne pohľad na našu pastoračiu. Oslobodzuje nás. My máme voliť cesty, aby sme umožnili, napomohli stretnutiu sa s Kristom.

18. Gréci prichádzajú za Filipom a žiadajú ho: Chceli by sme vidieť Ježiša (Jn 12, 21). Ľudia túžia stretnúť sa s Kristom, túžia ho vidieť, túžia o ňom počuť. No nechcú počuť poučky. Chcú počuť vlastné slová, vlastné presvedčenie. Chcú počuť nie to, čo sme si prečítali o ňom, ale to, čo sme od neho počuli. Treba mu dovoliť, aby sa nám zahľadel do očí a treba, aby sme sa my zahľadeli do očí jemu. **To je rozjímanie. Lectio divina je jedna z najdôležitejších pastoračných metód našich čias.**

19. Traja pocestní sa v dialógu priblížili k dedine, do ktorej šli. Ježiš sa však tváril, že chce ísť ďalej a iste by aj šiel. Táto chvíľa je veľmi dôležitá a veľmi vážna. Učeníci musia spraviť vlastné rozhodnutie – pozvať Krista do svojho domu. Ich srdcia však už horia, a preto vedia, čo majú robiť.

20. Pozvanie na noc je zo strany učeníkov už prejavom dôvery a blízkosti. Ešte nepoznájú svojho Majstra, ale čosi začínajú tušiť. Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva. Pán Ježiš takéto pozvania nepočul často. Iste vždy, keď prišiel navštíviť svoju mamu. Alebo vtedy, keď sa zastavil u svojho priateľa Lazára, u Marty a Márie. Takéto pozvanie zaznelo aj z úst Samaritánov po rozhovore pri Jakubovej studni. No farizeji nikdy nepozvali na noc. Iba na hostiny.

A to znamená: príd' o toľkej a o toľkej, a po hostine ťa odprevadíme. No dlhšie sa u nás nezdržuj. Nie si člen rodiny, si iba hosť. Kristovi to bolo vždy málo. Chce sa stať jedným z nás. Chce byť členom rodiny. Chce byť pri všetkom, čo sa odohráva v bežnom živote od rána do večera a od večera do rána. Zostaň s nami...

22. Vošiel s nimi do domu. Sadol si za stôl a lámal chlieb. Vrcholom stretnutia s Kristom je prežívanie liturgie, slávenie Eucharistie, ktorá je pokrmom na cestu. Posila, povzbudenie, ale aj definitívne otvorenie očí. Bez liturgie je stretnutie s Kristom prázdne a nedostatočné.

23. Prešli sme spolu s učeníkmi cestu do Emauz a späť. Bola to cesta zaujímavá,

pretože to je aj naša cesta. Videli sme dvoch beznádejných mužov, ktorí všetko chceli vzdať a nechať tak. Videli sme vernú Božiu lásku, ktorá sa v Kristovi, našom Pánovi, k nim priblížila a rozohrala im srdcia. Videli sme, ako spolu vošli do domu a lámali chlieb. Pán im zmizol, ale ich neopustil. A oni sa vrátili späť do Jeruzalema. Porozprávali, čo zažili, vypočuli, čo zažili iní a kým rozprávali, on zastal uprostred nich a povedal im: „Pokoj vám.“ Nech aj v našom spoločenstve zaznejú tieto slová, keď budeme o ňom hovoriť.

Citácie z exhortácie vybral
Mons. Ján Bednár, dekan

DNES NA SLOVÍČKO s miništrantami

Ako to vidia kapitáni

Peter, Marek a Matúš sú obyčajní chlapci, ktorí chodia do školy, radi hrajú futbal a vyvedú občas aj nejaké šibalstvo. Čím sa však líšia od priemerných rovesníkov, to je ich záľuba - miništrovanie. A okrem toho že miništrujú, zobrali na seba aj úlohu byť vzorom, príkladom a vedúcou osobnosťou pre ostatných mladších miništrantov.

Nadväzujú na staršie generácie kapitánov, ktorých si pamätajú asi iba tí starší z nás napríklad Andreja Suríka, Dušana Daniša či Tibora Nedeliaka, Juraja Bubnáša, Juraja Groma, Alojza Vlčka či Igora Gašparoviča.

Kým vyrastú ešte chvíľu potrvá, ale radšej sme sa s nimi pohovárali kým nie je neskoro.

Trojici sme položili rovnaké otázky:

- 1. Odkedy miništruješ?*
- 2. Pamätáš si kto ťa prvý raz priviedol do sakristie a koľko si mal vtedy rokov?*
- 3. Prečo miništruješ?*
- 4. Miništranti mávajú dobrý vzťah ku kňazom, keďže sa s nimi osobne často stretávajú v sakristii. Na koho z kňazov, ktorí v minulosti pôsobili v našej farnosti si spomínaš najviac a prečo?*
- 5. Máš v liturgickom období nejaký obľúbený sviatok, kedy si miništrovanie nechceš nechať ujsť?*
- 6. Veľká noc je pre miništrantov asi najrušnejším obdobím. Ktorú časť liturgie veľkonočného trojdnia osobne považuješ z liturgického pohľadu za najzaujímavejšiu?*

7. Na ranné sväté omše veľa miništrantov nechodievala. Ako si na tom Ty s ranným vstávaním a miništrovaním na ranných svätých omšiach?

8. Niektorí starší chlapci si povedia, že na miništrovanie sú už starí. Máš už dnes stanovený čas, kedy si to povieš ty, alebo je to ešte všetko vo hviezdach?

Peter Bušík má 17 rokov, študuje na prievadzskom gymnáziu a v súčasnosti je hlavným kapitánom miništrantov vo farskom kostole sv. Bartolomeja. Okrem iného je aj členom dramatického krúžku.

1. Od roku 2000, od 5.ročníka.
2. Do sakristie ma priviedol vtedajší pán kaplán Maroš Milo, ktorý ma vtedy aj učil náboženstvo na ZŠ. Mal som vtedy 10 rokov.
3. Pretože môžem byť bližšie k pánu Bohu a slúžiť mu aj takýmto spôsobom a samozrejme pomáham aj kňazovi pri oltári. Tiež som si medzi miništrantmi našiel veľa dobrých kamarátov, ktorých by som inak asi nenašiel. Aj vďaka tým stretnutiam ma miništrovanie baví.
4. Najviac si spomínam na Rada Bujdoša. Aj keď tu bol len krátko, myslím si, že s každým miništrantom si vytvoril dobrý vzťah. Povestný bol napríklad jeho oslabovák (miništranti vedia o čo ide...). A samozrejme si spomínam aj na Maroša Mila, lebo on ma vlastne doviedol k miništrovaniu.
5. Myslím, že nejaký najobľúbenejší sviatok nemám, ale mám rád napr. 1. sv. prijímanie, po ktorom sa môžeme miništranti pustiť do hrozna a chleba. Alebo ešte na birmovke rád držiavam biskupovu berlu alebo mitru.

6. Miništranti majú asi najradšej umývanie nôh na Zelený Štvrtok. Ale zaujímavý je aj sprievod so Vzkrieseným Kristom na Veľkonočnú vigiliu. Tu je najúnavnejšie to nekonečné zvonenie počas celého sprievodu.

7. Nie som nejaký ranný vtáčik a rád si pospím, takže na ranné omše chodievam len v prípade nejakého sviatku, pri ktorom sa nemôžem zúčastniť na večernej svätej omši.

8. Myslím si, že s miništrovaním netreba prestávať nejakú skoro, veď aj v našej farnosti máme miništrantov, ktorí miništrujú aj popri zamestnaní. Pápež Ján Pavol II. raz udelil čestné uznanie miništrantovi, ktorý ešte miništroval vo svojich 94 rokoch.

Aj **Marek Borko** má 17 rokov. Študuje v Handlovej na ZŠ obchodu a služieb. Je zástupca kapitána miništrantov. Okrem dramatického krúžku sa venuje napríklad aj streľbe zo vzduchovky.

1. Od piatej triedy, mal som 10 rokov.
2. Už to je par rokov, čo som bol prvýkrát v sakristii. Bolo to v utorok. Ten deň sme mali náboženstvo a pýtal som sa pána kaplána, ako sa môžem stať miništrantom. On mi to všetko s radosťou povedal, ku koncu hodiny mi ešte oznámil: „Dnes o pol piatej je svätá omša, čakám ťa 16:20 pred sakristiou.“ Odvtedy mam v utorok službu.
3. Začal som miništrovať zo zvedavosti a postupne sa to vo mne prehlbovalo do presvedčenia, že to je správna vec. Miništrovanie ma baví, cítim zodpovednosť a potešenie.
4. Ako prvý bol Maroš Milo, ktorý mi ukázal cestu k miništrovaniu, ale rozumel som si aj s inými kňazmi. Martin Dado, Marek Sabol, Ondrej Cebo, Michal Masný ale aj

Daniel Markovič. Sú to všetko dobrí kamaráti a rozumejú si s mládežou.

5. Tých sviatkov je tam viac, ale najviac asi Veľkonočné trojdnie alebo Božie Telo, keď sa chodí v sprievode okolo kostola, rozspájajú sa kvety a zvonia zvony

6. Biela sobota, keď sa rozviažu zvony a všetko je radostné.

7. Keď som začínal miništrovať, každý pondelok ma mama vozila na rannú omšu do mesta. Dlho som s tým nevydržal, lebo to bolo časovo náročné. Dochádzal som potom aj do školy. Po skončení omše som nemal hodinu kde byť a domov som to mal ďaleko. Teraz tiež musím dochádzať do školy do Handlovej. Vstávam ráno o 05:00 takmer každý deň.

8. Áno, zatiaľ je všetko vo hviezdach. Ešte mi nenapadlo, že by som s tým mal skončiť.

Tretí z kapitánskeho tria je najmladší **Matúš Mokry**, ktorý má 16 rokov. Je tajomník a druhý zástupca kapitána. Deviatik na ZŠ, ktorý dobre hrá futbal, ale aj úlohy v divadelných hrách dramatického krúžku.

1. Chodil som do kostola a túžil som byť miništrantom. Spýtal som sa na hodine náboženstva sestričky, čo mám pre to spraviť a ona mi poradila, aby som prišiel v nedeľu do sakristie. Bol som vtedy druhák.

2. Mal som osem rokov, keď som prvý raz prišiel s maminou do sakristie. Bol tam pán dekan, ktorý ma prijal za miništranta s otvorenou náručou...

3. Miništrujem, lebo viem, že je to správne. Cítim sa v kostole, v blízkosti Ježiša dobre a načerpám tam veľa ďalších síl.

4. Na všetkých kňazov rád spomínam, ale najviac si spomínam asi na pána kaplána Martina Dada, ktorý s nami miništrantami chodieval každú stredu hrať futbal do telocvične. Vedel nás pokarhať aj povzbudiť, skrátka naladiť na tú správnu Božiu frekvenciu. Aby sme Pána Boha mali vždy v živote na prvom mieste.

5. Určite mám, je ich viac. Mojim najobľúbenejším sviatkom je celé Trojdnie Veľkej noci. V lete sa zasa vždy teším na Mariánsku púť na Mariánskom víšku, ktorú by som si isto nikdy nenechal ujsť.

6. Celé Veľkonočné trojdnie je zaujímavé, ale osobne považujem za najzaujímavejšiu liturgiu Bielej soboty, kedy si pripomíname víťazné zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Ten sviatok ma vždy povzbudí.

7. Ja sa zaraďujem medzi miništrantov, ktorí na ranné omše veľmi nechodievajú... Skoré ranné vstávanie veľmi rád nemám. Ale v nedeľu chodím skoro vždy na prvú svätú omšu o pol ôsmej. Cez pracovné dni mám čo robiť, aby som vstal do školy, ktorú mám zo spolužiakov najbližšie. Aj tak však chodím medzi poslednými, za čo ma učitelia hrešia. Nie som teda ranný vtáčik, ale večný spáček - ako vraví moja triedna učiteľka.

8. Miništrovať by som chcel ešte dlho a vyzerá to tak, že miništrovať budem asi dovtedy, dokým nedoštudujem strednú školu. Potom sa uvidí, čo so mnou bude ďalej. Takže nechcem zbytočne prorokovať a predbiehať udalosti.

Text a foto: Alojz Vlčko

PRE DETI

Milé deti!

Pán Ježiš sa veľakrát prihováral svojim učeníkom cez podobenstvá. Vo Svätom Písme sa ich nachádza niekoľko, a preto by sme si mohli niektoré z nich predstaviť. Poznáte to dnešné? Potom určite hravo doplníte slová do príbehu. A ak by sa vám náhodou nedarilo, pomôcku nájdete v Svätom písme na týchto súradniciach: Lk 16,19-31. Rodičia vám isto radi pomôžu. Vaše odpovede prineste do predajne LÚČ, kde na každého z vás čaká odmena.

PODOBENSTVO O _____ a _____

Bol istý _____ človek. Obliekal sa do purpuru a kmentu a deň čo deň prepychovo hodoval. Pri jeho bráne líhal akýsi _____, menom _____, plný vredov. Túžil nasýtiť sa z toho, čo padalo z _____ stola a len _____ prichádzali a lízali mu vredy. Keď _____ umrel, anjeli ho zanesli do _____ lona. Zomrel aj _____ a pochovali ho. A keď v _____ v mukách pozdvihol oči, zďaleka videl _____ a _____ v jeho lone. I zvolal: „Otec _____, zľutuj sa nado mnou a pošli _____, nech si namočí aspoň koniec _____ vo vode a zavraždí mi jazyk, lebo sa hrozne trápim v tomto plameni!“ No _____ povedal: „Synu, spomeň si, že si dostal všetko _____ za svojho života a _____ zasa iba zlé. Teraz sa on tu teší a ty sa trápiš. A okrem toho je medzi nami a vami veľká _____, takže nik - čo ako by chcel - nemôže prejsť odtiaľto k vám ani odtiaľ prekročiť k nám.“ Tu povedal: „Prosím ťa, _____, pošli ho do _____ môjho otca. Mám totiž _____ bratov, nech ich zaprisahá, aby sa nedostali aj oni na toto miesto _____.“ _____ mu odpovedal: „Majú _____ a Prorokov, nech ich počúvajú.“ Ale on vravel: „Nie otec _____ . Ak príde k nim niekto z mŕtvych, budú robiť _____“ Odpovedal mu: „Ak nepočúvajú _____ a Prorokov, neuveria ani keby niekto z mŕtvych vstal.“

Prednádávnom som čítala v jednej knihe dojímavý príbeh o tom, ako z kresťanstva urobiť svoj životný štýl a ako ho namiesto sklzáania do fráz priniesť autenticky do vlastného života i života druhých ľudí. Nech osloví aj vás.

Človek, ktorý prišiel pomôcť

(Madge Harrah)

Stále ešte v šoku som sa potulovala po dome a snažila sa rozhodnúť, čo všetko si zabaliť do kufra. Bol večer, krátko predtým mi volali z môjho rodného mesta a oznámili mi, že môj brat, jeho žena, jej sestra a obidve jej deti zahynuli pri automobilovej nehode. „Príd' čo najskôr,“ naliehala moja matka.

Nič iné som ani nechcela. Problém bol v tom, že sme s mojím manželom Larrym boli práve uprostred veľkého balenia všetkých našich vecí, pretože sme sa mali čoskoro sťahovať. V našom dome to vyzeralo ako po výbuchu. Niektoré veci, ktoré by sme si - Larry, ja a naše dve malé deti Eric a Meghan - potrebovali vziať na cestu, boli už zbalené v škatuliach. Ale v ktorých? Od žiaľu som mala v hlave zmätok, nedokázala som si na nič spomenúť. Ďalšie oblečenie ležalo nevypraté na kope v kúpeľni a riady od večere sme ešte nezložili zo stola. Všade sa váľali hračky.

Larry zajednal letenky na druhý deň ráno a ja som len chodila po dome, bez zmyslu brala do rúk rôzne veci a opäť ich kládla naspäť. Dávala som sa na všetko, čo bolo treba urobiť a nerobila som vôbec nič. V hlave mi ako ozvena stále zneli slová z telefónu: „Bill je mŕtvy. I Marylin. A aj June a obidve deti...“ Mala som pocit, akoby mi niekto vypchal hlavu vatou. Kedykoľvek mi Larry niečo povedal, počula som ho akoby z veľkej diaľky. Keď som sa pohybovala po dome, narážala som do dverí a zakopávala o stoličky.

Larry zariadil náš odchod na siedmu ráno.

Potom zavolał niekoľkým našim priateľom, aby im povedal, čo sa stalo. Občas si ma niekto z nich zavolał k telefónu. „Ak môžeme pre vás niečo urobiť, dajte nám, prosím, vedieť,“ ponúkali nám títo ľudia. Nenapadalo mi nič, o čo by som ich mohla poprosiť. Mala som v hlave príliš veľký zmätok na to, aby som sa mohla sústrediť.

Sedela som na stoličke a zížala do prázdna. Larry medzitým hovoril s Donnou Kingovou. S Donnou sme boli kamarátky, každú nedeľu sme v kostole pripravovali besiedku pre najmenšie deti. Cez týždeň sme sa nevidali, Donna a Emerson, jej chudý, tichý manžel, mali plné ruky práce s vlastnou „škôlkou“ – mali šesť detí. Bola som rada, že Larrymu napadlo upozorniť ju, že v nedeľu sa bude musieť o stretko postarať sama.

Zatiaľ, čo som takto sedela, prebehla okolo mňa Meghan a v päťách mala Erica, ktorý sa snažil dobehnúť ju. Už mali byť v posteli, pomyslela som si. Vydala som sa za nimi do obývačky. Zaborila som sa do gauča a sedela som v stave úplnej strnulosti. Keď pri dverách zazvonil zvonček, s námahou som vstala a otvorila som dvere. Na prahu stál Emerson King. „Prišiel som vám vyčistiť topánky,“ povedal. Moje uši akoby neprepúšťali zvuk jeho slov. Poprosila som ho, aby mi to ešte raz zopakoval. „Donna musela zostať doma s malým, ale radi by sme vám pomohli. Spomínam si, že keď zomrel môj otec, trvalo mi celé hodiny, kým som deťom vyčistil a nablýskal topánky na pohreb. Tak som prišiel, aby

som vám s tým pomohol. Prines všetky topánky, ktoré máte, nie iba sviatočné. Všetky.“ V tú chvíľu mi došlo, že v nedeľu cestou z kostola sa Eric brodil v mlákach a Meghan kopala do kamienkov a úplne si okopala špičky. Zatiaľ, čo Emerson rozložil v kuchyni na podlahe noviny, ponachádzala som v byte Larryho topánky k obleku, jeho topánky na bežné nosenie, moje topánky na opätku, ďalšie bez opätku, špinavé sviatočné topánky našich detí a ich uľúľané tenisky. Emerson niekde našiel lavór a naplnil ho mydlovou vodou. Potom našiel hubku na riad a napokon aj krém na topánky. Usadil sa na podlahu a dal sa do práce. Keď som ho videla, ako sa sústredene venuje jedinej úlohe, pomohlo mi to urovnať si vlastné myšlienky.

Najskôr prádlo, povedala som si. Keď sa práčka rozbehla, vykúpala som deti a uložila ich do postele. Potom som si spomenula na riady od večere.

Emerson mlčky pokračoval vo svojej práci. Spomenula som si, ako Ježiš umýval nohy svojim učeníkom. Slúžil svojim priateľom rovnako, ako slúži teraz tento človek nám. Láska, ktorá z toho skutku vyžarovala, konečne uvoľnila slzy v mojich očiach, spustila očistný hojivý dážď, ktorý rozpúšťal a zmýval hmlu, ktorá až do tej chvíle zastierala moju myseľ. Zase som bola schopná hýbať sa, dokázala som premýšľať. Bola som schopná vrátiť sa do života. Veci, ktoré bolo treba urobiť, začínali byť jedna po druhej hotové. Odbehla som do kúpeľne vybrať prádlo z práčky a keď som sa vrátila do kuchyne, Emerson tam už nebol. Pri stene boli v rade vyrovnané naše topánky, nablýskané a bez jedinej škvrnky. Mali sme

pred sebou ťažké a smutné dni. Mňa ale podopieralo vedomie Kristovej prítomnosti, ktorú pre mňa symbolizoval obrázok tichého muža, kľáčiaceho na podlahe v našej kuchyni vedľa lavóra plného mydlovej vody.

Vždy, keď sa dozviem, že niekto z mojich známych stratil niekoho blízkeho alebo ho niečo trápi, nevolám mu už s neurčitou ponukou „ak niečo potrebuješ, kedykoľvek zavolaj“, ale snažím sa prísť na nejakú konkrétnu pomoc, ktorú ten človek potrebuje – napríklad umyť auto pred cestou alebo sa postarať o psíka. A keď sa ma potom ten človek spýta: „Ako si vedela, že potrebujem práve toto?“, odpoviem mu: „To preto, že mne raz jeden človek vyčistil topánky.“

Podľa českého vydania knihy:
Elizabeth Kübler-Ross O deťoch a smrti

Pripravila: -mk-

A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás;
odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa...
Ez 36, 26

Svedectvo: A ZÁZRAKY SA DEJÚ!

V tom týždni som mal odpoľudňajšie pracovné smeny. Bol prvý piatok 2. marca 2007. Vo štvrtok bola sv. omša u nás vo farnosti. Bol som na sv. spovedi a pristúpil som k sv. prijímaniu. V piatok dopoludnia som šiel do Prievdze, kde som v predajni Lúč nakúpil modlitebné knižky pre starších a dva obrazy Božieho Milosrdenstva, ktoré som chcel vziať na púť do Poľska. O 12.00 som bol na sv. omši vo farskom kostole, kde som pristúpil k sv. prijímaniu. Potom bola vyložená Sviatosť oltárna a zúčastnil som sa na adorácii. Takto duchovne posilnený som išiel do práce.

Pracovná smena prebiehala normálne. Bol som od dverí na dielni asi 15-17m. O 16.30 sa ozval prvý výbuch. Zhaslo elektrické svetlo a mňa odhodilo asi 3 metre. Zostal som ležať na podlahe v tme. Predstavoval som si, kde sú asi kovové dvere a plazil som sa po podlahe. Keď ma hodilo na podlahu, povedal som si: „Čo sa to deje, Pane Bože, zachráň nás!“ Dvere mi z druhej strany kládli odpor, lebo za nimi už boli sutiny. Podarilo

sa mi ich pretlačiť a dostal som sa do chodby. V chodbe som si chcel najprv kľaknúť. Všetko okolo šušťalo, všade padal prach, ale v tom nastal druhý výbuch, pri ktorom ma vyhodilo - cez už chýbajúce dvere - na dvor. Padol som na kusy polystyrénu, ktoré boli rozmetané po dvore. V tých chvíľach som stúp dymu a ohňa nevnímal. Po chvíli som vstal a chcel som bežať smerom k šatniam, cez prach som z nich videl iba obrysy. Polámaný polystyrén (asi 20 cm vrstva) sa mi šmýkal pod nohami. Bežalo sa mi veľmi zle. Keď som sa dostal do stredu dvora, nastal tretí výbuch. Znovu ma hodilo na polystyrén. Ležal som a vedľa mňa padali kusy muriva. Vzal som kusy polystyrénu do rúk a položil som si ich ležiac na zemi na hlavu. Úlomky z muriva a omietky začali dopadať na polystyrén. To, čo padalo okolo mňa, bolo veľké a hrozné. Padali aj roxorové železné tyče. Výbuch ich úplne očistil od betónu a pozohýňal. Padalo to predomnou križom-krážom. Bol zázrak, že ma to nezasiahlo. Keď všetko utíchlo, vstal som a utekal som do bezpečia. Vtedy som už počul volať o pomoc. Nieкто bol privalený asi troj-

metrovou vrstvou betónových kociek, trčala len ruka. Podarilo sa mi ju vytiahnuť, bola to kolegyňa. Tvár mala celú krvavú. Odviedol som ju do umyvárne, kde však po výbuchu nič nezostalo, striekala tam len voda. Čelo mala rozťaté tak, že som jej videl lebečnú kosť. Išiel som do šatne, ktorá bola tiež polozbúraná. Všade boli sklenené črepy. Z 30 skriniek zostali len asi štyri. Ostatné boli pováľané a poopierané o seba. Pri vchode som zistil, že moja skrinka stojí a je neporušená. Vzal som si osušku a ňou som kolegyni poutieral tvár. Spolu sme sa chceli dostať do bezpečia. Našli sme človeka zavaleného troskami muriva a drevenými debničkami. Jedna z nich mu tlačila na brucho. Veľmi stonal. Na hlave mal vyhrnuté tričko. Nevideli sme, kto to je. Nevládali sme debničku odložiť, lebo bola ťažká. Išli sme po pomoc a našli sme majstra, ktorý pomáhal zranenému vrátnikovi. Zdola sme už zbadali prichádzať hasičské autá. Kolegyňa odišla do sanitky a ja som sa vrátil so záchranármi vyslobodiť zraneného spod závalu. Debničku sme museli rozštiepať, obsah vybrať, a potom sa nám podarilo uvoľniť ho. Bol veľmi ťažko zranený.

Ešte som si neuvedomoval, že sa valí dym. Štyrikrát som sa so záchranármi vrátil tam, kde bola dielňa. Nebol som vôbec v šoku a pomáhal som hľadať ľudí. Kamaráta sme našli napasovaného od výbuchu v šachte tak, že bol úplne zložený do U a trčali mu len plec a nohy pred tvárou. Vyprostili sme ho a odniesli. Na mieste, kde bol sústruh, som hľadal kamaráta, ale ten sa už nehlásil. Prešli sme do ďalšej miestnosti a tam sme na páse našli ležať privalenú mŕtvu kolegyňu. Už sa začalo zvečerievať. Hľadali sme podľa červenej farby, lebo sme mali oblečené firemné červené montérky. Starší pán zo záchranárov našiel niečo červené, ale ne-

mohol to vytiahnuť. Podarilo sa mu to až po chvíli. Bola to moja montérková blúza. Mal som v nej vo vrecku kľúče s prívieskom, na ktorom bol obrázok Božieho Milosrdenstva a Panny Márie z Medžugoria. Boli od príviesku oddelené, ale príviesok ani kľúče neboli vôbec poškodené. Keď som si nimi otvoril skrinku, zistil som, že je v nej všetko, ako som to tam vložil nepoškodené, dokonca aj modlitebné knižky a obrazy Božieho Milosrdenstva. Pri hľadaní topánok na mňa spadlo zopár črepov a poškriabalo ma na hlave. Mal som ešte štyri bule na hlave, ale inak som vôbec nebol zranený. Keď mi poškriabanie na hlave pozeral ošetrojúci lekár, zistil, že mi to ani nekrvácalo.

Modlieval som sa svätý ruženec doma, cestou do práce a z práce v autobuse. Chodil som s ružencom do roboty a s ním som sa aj vracal. Bol som v septembri 2006 v Medžugorí a odvtedy je ruženec môj život, som s ním všade. A bolo to tak aj v deň, keď došlo k výbuchom. Tak chráni dobrý Boh svoje deti, tak chráni tých, ktorí mu dôverujú - Pán Ježiš a naša Kráľovná pokoja. Ja žijem zdravý ... a to svedčí o tom, že zázraky sa stále dejú...

Vás, ktorí ste si toto svedectvo prečítali, chcem na záver poprosiť, aby ste ma nepovažovali za hrdinu alebo za chudáka, ktorý toto prežil. Toto svedectvo som podal preto, aby si nielen veriaci uvedomili, že Božie zázraky sa dejú stále. Len musíme byť naladení na správnej frekvencii v stálom spojení s Bohom. Pod ochranným plášťom Kráľovnej pokoja cez modlitbu svätého ruženca musíme hľadať spojenie na Božie Milosrdenstvo. Potvrdzujem, že kto klope na Ježišovo Srdece, tomu je otvorené a že to stále platí!

Text: Peter Mikula

Foto: MOSR, Copyright © 2007,
kpt. Ing. Peter Michnica

Piaristi: Tri krátke slohy

Ziaci a študenti Piaristickej spojenej školy nám do redakcie poslali niekoľko pekných slohových prác. Škoda, že sa nepodpísali a do redakčnej uzávierky sa nám nepodarilo zistiť ich mená.

O čom snívam

Človek stále o niečom sníva a to vždy o tom, po čom túži, alebo čo by chcel dosiahnuť. Moje sny a túžby sa menili asi ako u každého s vekom. Najprv som túžil ísť k moru, neskôr som už chcel byť školákom, zanedlho som zase zatúžil po dvoch rokoch prázdnin - to vtedy, keď som už bol tým školákom...

Čo je vlastne môj najväčší sen, Ktorý je ten naj, to neviem, ale mám ich niekoľko. Chcel by som napr. mať doma internet - vlastne najlepšie by bolo, keby som mohol celú domácnosť ovládať cez počítač... Alebo by som chcel, aby sme bývali v malom domčeku pri mori. Aby som si mohol ísť v ňom hocikedy zaplávať či hľadať mušle. Alebo napr. niekedy zase túžim po tom, aby som mal brata namiesto sestry, ktorá mi niekedy riadne lezie na nervy. Alebo by

som chcel mať psa, ktorý by chránil mňa i celý dom.

Napríklad práve teraz, keď píšem túto úvahu a musím sa učiť, by som chcel, aby už bol koniec školského roka a aby už boli prázdniny...

Človek stále o niečom sníva, po niečom túži. Ale tak to má byť, má sa aspoň na čo tešiť. A o to väčšiu radosť má, keď sa mu jeho sen splní.

Mama - moja priateľka alebo vychovávateľka

Veľa ľudí si myslí, že charakteristika človeka je jednoduchá. No kto si to už aspoň jedenkrát vyskúšal, zistí, že opísať konanie alebo povahu osoby, je veľmi náročné. Ja som sa rozhodla charakterizovať človeka mne najbližšieho, moju mamu.

Moja „mamina“, tak ju volám, žije v tomto veľkom svete už 41 rokov. Má veľa skúseností so zlými ľuďmi, no stále sa snaží čeliť nástrahám tohto sveta. Z jej veľkých modrých očí vyžaruje láska, ktorou sa snaží obdarovať všetkých okolo seba. Je skrom-

ná, no určite aj ju, ako každú inú ženu, poteší nejaké nové oblečenie. No oveľa viac času sa snaží venovať svojim deťom. Na tento svet priviedla tri deti a s nimi získala aj veľa skúseností. Vychováva nás s materinskou láskou a opätovne vie prijať aj našu lásku k nej. V práci vychádza s kolegami veľmi dobre, pretože je empatická.

Dokáže človeka vypočuť a takisto poradiť mu. Niekedy mi vadí, keď ma nevie pochopiť v obliekaní, no taký problém má asi každé dieťa so svojou matkou. Medzi jej záľuby patria prechádzky prírodou, kde sa dokáže odreagovať a nadobudnúť nové sily

do života. Keď je sama, tak sa rozpráva sama so sebou, a preto sa nikdy necíti osamotená. Vo svojich starostiach berie život pesimisticky, no keď ide o problém niekoho iného, stavia sa k nemu optimisticky. Je veľmi pracovitá, no niekedy musia pri nej upratať aj tí ľudia, ktorí poriadkumilovnosť až tak neobľubujú. Po meste dokáže behať aj celý deň len kvôli tomu, aby mi kúpila nové topánky. Takže je veľmi vytrvalá a vie sa obetovať pre iných ľudí.

Ja pokladám svoju mamu za veľký vzor a dúfam, že ju napodobním aspoň v jej niektorých pozitívnych vlastnostiach. Som veľmi rada, že môžem mať práve takúto mamu.

Všetko nejlepší ku Dnu matek!

„Príčinou zla je neuskutočnené dobro.“

Ocitla som sa pred neľahkou úlohou. Uvažovať nad výrokom, ktorého autora som ani nepoznala, uvažovať nad tým, aký má dopad na súčasnosť. Úprimne, túto prácu som si vzala len preto, že som potrebovala známku z jedného predmetu a odpovedať sa mi veru nechcelo.

Sedela som pred svietiacim monitorom počítača a uvažovala. Je naozaj príčinou zla neuskutočnené dobro? Alebo to nie je úplné? Chýba v tom výroku niečo? Prvé slová mojej úvahy patrili domnienkam o autorovi výroku a dobe, v ktorej ten autor pôsobil. Pokračovať som nevedela... Zvláštne. Temer vždy viem aspoň niečo (aj keď úbohé) napísať.

Tou dobou boli v Nitrianskom Pravne misie. Večer mala byť prednáška so svätou omšou. Naučená som bola, mala som sa tam ako dostať, šla som. Po omši som oslovila jedného z misionárov, či by ma nevyspovedal. Už cez spoveď sme sa dostali k tomu, čo mi vráta toľko hlavou, ale rozhovor sme presunuli až mimo priestory kosto-

la. Vonku bola vtedy ešte riadna zima, ale to nám nebránilo zhovárať sa o výroku. Je pravdivý? Opýtala som sa opatrne. Odpoveď ma zaskočila. Jeho názor bol temer identický s tým mojím. Ten výrok nie je úplný. Len tým, že nebudeme konať dobro, zlo nespôsobíme. Naš život by sa stal pasívnym prežívaním, mechanickým vykonávaním činností, ktoré by možno nedávali žiaden zmysel. Treba byť aktívny, tešiť sa z každého momentu. Čo takto si ten výrok otočiť? Príčinou dobra je neuskutočnené zlo. Čo si o tom myslíte? Oba výroky majú svoj zmysel, ale stačí to?

Našu debatu sme nedokončili... Misie boli po týždni zavŕšené svätou omšou, misionári sa pobrali ďalej, úvahu som odovzdala. Stále mi však v hlave znela otázka. Je to pravda? Je to úplná pravda, čo ten výrok hovorí? Dodnes premýšľam, či som nemala nechať otvorený záver. Fakt by ma veľmi zaujímalo, čo si o tom kto myslí.

Albi

Čo pre mňa znamená mama

Úprimnosť a otvorenosť detí poteší snád' každú matku na svete. A keďže chceme pri príležitosti sviatku matiek všetky potešiť, najmä naše čitateľky, spýtali sme sa detí, čo pre ne znamená mama. Milé a spontánne odpovede detí nech sú pre vás povzbudením do vašich materských povinností.

Ivka: Mamina pre mňa znamená veľmi veľa, pretože od môjho narodenia sa o mňa starala, dávala mi všetku lásku. Vždy, keď mám nejakú, možno len malú ranku, mami-na mi to vždy pofúka, pohladí ma, potom necítim už vôbec žiadnu bolesť. Keď som veľmi smutná, tak príde za mnou do izby a začne sa so mnou zabávať a utrie mi slzy. Bez mojej mamičky by som nemohla vôbec byť a preto pre mňa znamená veľmi veľa.

Paťka: „Mama“ to je slovo veľmi vzácne. Ved', bez mojej mamy by bol život celkom iný, ťažší, ale i smutnejší. Každý sa teší na narodeniny, pretože určite dostane darčeky, ale nie každý vie, že mama je ten najväčší dar. Jej pohladkanie má väčšiu cenu ako to najlepšie a najdrahšie lego, alebo najlepšia hra do počítača. Moja mamička by mi dala aj modré z neba, ale mne stačí len jej láska ku mne.

Ľuboslav: Mama je pre mňa to najlepšie na celom svete. Prvé slovo, ktoré som povedal, je mama. Mama je pre deti veľmi dôležitá, učí nás mnoho vecí. Varí nám jedlo, upratuje a vysvetľuje nám veci, ktoré my nechápeme. Mamina je veľmi dobrá, vydrží s nami, aj keď sme traja, ba aj keď piati. Mama je pre mňa ešte dôležitejšia, než peniaze alebo počítačové hry, alebo niečo iné, čo mám rád. Keby som nemal maminu, neviem čo by som robil. Mama je najlepší človek na svete a keby nežila, nežil by som ani ja...

Lucka: Mamička je pre mňa slnkom môjho života. Preto by som, milý Bože, chcela u teba vyprosiť požehnanie a ochranu pre moju milovanú mamičku. Ďakujem jej zo srdiečka za lásku a hlavne obetavosť pri starostlivosti o mňa. Mám ju veľmi rada. Ježiško, buď s nami. Žehnaj mamu po celý jej život. Amen.

Majko: Slovo mama pre mňa znamená lásku. Mama je vždy pri mne, keď najviac potrebujem. Vždy ma utešuje, keď sa mi niečo stane. Mamička má rada moju sestru, mňa a ocina. Varí veľmi dobré jedlá. Je mojím najväčším pokladom.

Je veľmi veľa krásneho, čo deti napísali o svojich mamách aj keď nie vždy vedeli vyjadriť, čo cítia. Samozrejme nemôžeme uverejniť všetky odpovede. Sú však isto bez rozdielu plné detskej úprimnosti a lásky.

Za odpovede ďakujeme štvrtákom z Piaristickej spojenej školy a tiež pani učiteľkám za ich pozbieranie.

Redakcia

Matka

Po strmých schodoch do neba stúpajú matky. Jednou rukou v chlebe, tou druhou pripaľujú sviečočku pod nosom najmladšieho.

Milan Rúfus

DEKATURNÉ

Priateľská návšteva dekanátnej mládeže v Handlovej

Dňa 13. apríla, na povestný „čierny piatok“, štartovala prvá dekanátna akcia, ktorej cieľom bolo spoznanie mladých na medzifarskej úrovni.

Tento krát hosťujúcou farnosťou bola Handlová, ktorá uvítala mladých prievdzského dekanátu. Najväčšie zastúpenie z hostí mala farnosť Prievdza – mesto. Či už to bolo vďaka dobrým súrodeneckým vzťahom medzi našim p. kaplánom Danielom Markovičom a p. kaplánom Branislavom Markovičom, alebo vďaka mladým zo zboru Bartolomejčatá, po tom sme už nepátrali, podstatné je, že stretnutie splnilo svoj cieľ.

Vďaka za to v prvom rade patrí Filipovi Krajčovi, ktorý bol iniciátorom celého podujatia. Po malom organizačnom stretnutí, ktoré sa uskutočnilo pod riadiacou rukou nášho pána dekana – Mons. Jána Bednára, sme dostali zelenú a zvyšok sa realizoval pod vedením nášho pána kaplána.

Päť dobrovoľníkov zapožičalo svoje autá, čas a vodičské schopnosti a mohli sme vyraziť. Svätá omša začala o 18.00 za sprievodu „Barťákov“ a niesla sa v príjemnom duchu spolupráce oboch kňazov. Hlavným celebrantom bol p. kaplán Daniel z Prievdze. Ale ani domáci p. kaplán Branislav sa nedal zahanbiť a po sv. omši pripravil program, pri ktorom sme viacerí museli pohnúť aj rozumom.

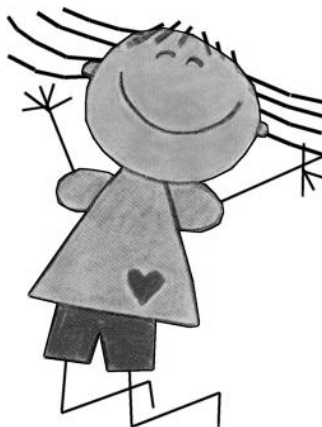
Vzájomná spolupráca mladých sa prejavila pri súťaži troch premiešaných skupín, v ktorých domáci museli preukázať svoje vedomosti z oblasti domácej histórie, farských aktivít a duchovného života vo far-

nosti. Každá skupina mala len jednu z tém, no mali sme si veru čo pamätať, aby sme získané poznatky dokázali zapísať do pripravenej mapky dekanátu, ktorá by o nové informácie mala byť doplnená na ďalšom stretnutí v inej farnosti.

Takéto premýšľanie dá veru v piatok podvečer zabráť každému, a tak sme sa veľmi potešili pripravenému občerstveniu, ktoré nás čakalo vo fare.

Voľné rozhovory a spoznávanie ukončili toto priateľské stretnutie, na ktoré vás čitateľov – predovšetkým mladých čitateľov – pozývame najbližšie do farnosti Prievdza – mesto, pravdepodobne dňa 23. júna! Pevne verím, že povzbudení účasťou na sv. omši, vytvoríme spoločenstvo mladých práve v zábave, hrách, pri ohni, gitare, futbale... jednoducho v radosti, ktorá môže z obyčajného dňa urobiť „coolovu action“! Na stretnutie s vami sa tešia Barťáci, miništranti a zvyšok farského spoločenstva.

za Bartolomejčatá Mať a F.

ŽIVOT FARSKÉHO SPOLOČENSTVA

Duchovná obnova v Chrenovci

Mnohí sme sa 9. marca podvečer ponáhľali do Chrenovca. Tradične rok čo rok sa tu koná duchovná obnova pre katechetov, lektorov, rozdávatel'ov sv. prijímania a členov farskej rady z Prievidze. V duchu nesmiernej pokory a jednoduchosti nám prednášky, ktoré povzbudili naše životy prednášal páter Zbigniew Gierlak MS. V pôstnom období sme sa zamýšľali nad žalmom 34 – „Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán...“, jeho lásku, milosrdenstvo sme cítili medzi sebou počas celých troch dní. Spoločné modlitby Liturgie hodín, prednášky, sväté omše, modlitby, ale aj osobné skúsenosti, svedectvá zo života, to všetko sprevádzalo naše spoločenstvo, kto-

ré si vzájomne pomáhalo pri varení, umývaní riadu či bežných prácach v kuchyni, kde vládla naša kuchárka Silvia. Sobotné popoludnie patrilo sv. spovedi. Kto sa vyspovedal, zacítil po nej v srdci slová: „...úbožiak zavolať a Pán ho vyslyšal a vyslobodil ho zo všetkých tiesní...“ (Ž 34). Po nedeľnej svätej omši a slávnostnom obede sme krásne chvíle zakončili a rozišli sme sa domov za svojimi rodinami a deťmi. Pán Boh zaplať za požehnaný čas a pátrovi Zbigniewovi za slová povzbudenia do života! Prežiť tak krásne dni s Pánom, kde sú k sebe ľudia milí, láskavi a vždy vo všetkom nápomocní, môžete všetci s nami opäť o rok.

Mgr. Silvia Oboňová - katechétka

Bart'áci z gymnázia na diecéznom kole Bibliády

V stredu 25. apríla 2007 sa v priestoroch Diecézneho pastoračného centra Jána Pavla II. v Banskej Bystrici uskutočnilo diecézne kolo Biblickej olympiády stredných škôl. Zúčastnilo sa ho spolu 8 družstiev z jednotlivých dekanátov Banskobystrickej diecézy.

Prievidzský dekanát zastupovalo trojčlenné družstvo Gymnázia V. B. Nedožerského v zložení Peter Bušík, Adam Fuljer a Michal Prievalský. Pri výbere názvu družstva sme sa nechali inšpirovať sv. Bartolomejom a súťažili sme pod označením Bart'áci. Samotnej súťaži predchádzala svätá omša v Katedrále sv. Františka Xaverského, ktorú celebraval ThDr. Marián Bublinec, riaditeľ Diecézneho katechetického centra. Po nej začala samotná súťaž. Úlohy boli pripravené z knihy Genezís

a z Listu Rimanom (1 - 11 kapitola). Jednotlivé kolá pozostávali z úloh ako napríklad posolstvo biblických textov, biblické inzeráty, vieš - odpovieš či scénka, ktorú si družstvá nacvičili ešte počas prípravy na Bibliádu. Samostatnú časť tvorila súťaž o najlepší erb, ktorý mal čo najlepšie vystihnúť súťažiacich a zároveň splňať kritériá uplatňované pri tvorbe erbov.

Po zvládnutí všetkých kôl a spočítaní bodov sa družstvo Bart'ákov umiestnilo na konečnom 2. mieste. Do celoslovenského kola, ktoré sa tento rok koná v Herľanoch, postúpili študenti z Katolíckeho gymnázia Štefana Moysesu v Banskej Bystrici. Víťazom je však každý, koho prečítané knihy prenikli a aspoň trochu ho zmenili k lepšiemu.

Michal Prievalský

Katechumeni prijali iniciačné sviatosti

Dňa 7. apríla o 17:00 hod. bolo pri farskom kostole trosku rušnejšie ako po iné roky. Bol tam pristavený autobus, ktorý nás viezol do Banskej Bystrice na obrady Bielej soboty. Pri tejto svätej omši prijalo 30 nových bratov a sestier iniciačné sviatosti: krst, birmovanie a Eucharistiu.

Z našej farnosti bolo 8 katechumenov: Ján, Mário, Ondrej, Tibor, Miroslava, Mário,

František a Ľubomír.

Každého z nás si Pán volá iným spôsobom. O tom svedčí napr. aj Ondrejova cesta ku katolíckej cirkvi. Jeho totiž pritiahol Pán cez porovnávanie komunistickej idey so Sv. písmom.

Bolo krásne sledovať, ako sa katechumeni tešia z prijatia každej sviatosti. Nech im Pán pomáha na ceste v ďalšom živote.

-am-

60. výročie svadby Jána a Emy Málíkových

pomocou ešte mnoho rokov mohli spoločne pomáhať.

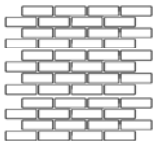
„Vďaka ti, Pane, čo tvojou vôľou sa spojilo, tvojou pomocou sa zachovalo. Daj, nech Ťa ešte dokonalejšie zvelebujeme.“ - to bolo motto oznámenia o krásnom 60. výročí prijatia sviatosti manželstva nášho pána kostolníka Jána Málíka s jeho rovnako obetavou manželkou Emou. Pri svätej omši 10. mája 2007 si „diamantoví manželia“ znova obnovili svoj manželský súhlas v prítomnosti svojej početnej rodiny a pred celým farským spoločenstvom. Úprimne im gratulujeme za pekné prežitý roky vo vzájomnej láske a prajeme im, aby si s Božou

Mons. Ján Bednár, dekan

OZNAMY

Rekonštrukcia kláštora sestričiek FDC

Po dlhých rokoch sme sa odhodlali k rekonštrukcii **rehoľného domu – kláštora sestričiek Mariánok**, ktorý je zároveň aj **národnou kultúrnou pamiatkou**. Chceme poprosiť o pomoc ľudí dobrej vôle, ktorí majú ochotu a možnosť pomôcť finančne, svojou prácou a hlavne modlitbami. Bližšie informácie na tel. číslo 0902 792 699 - sestra Antónia, FDC.

Hľadáme animátorov na detské denné tábory

Diecézne pastoračné centrum pre rodinu v Prievidzi pripravuje aj tento rok na letné mesiace **niekoľko turnusov denných táborov pre deti**. Hľadáme preto **ochotných mladých ľudí od 15 rokov na prácu animátorov**. Všetky podrobnosti a doplňujúce informácie dostanete v priamo v Diecéznom pastoračnom centre **u p. Melicherčíkovej**. Nenechajte ostatných, aby vás predbehli...

LITURGICKÉ OKIENKO

13. máj 2007 - 6. Veľkonočná nedeľa

Č1 - Ak sa nedáte obrezať, nemôžete byť spasení.

Sk 15, 1-2,22-29

R - Velebte Pána, všetky národy.

Ž 67, 2-8

Č2 - Ale chrám som v ňom nevidel, lebo jeho chrámom je Pán...

Zjv 21, 10-14,22

Ev - Ježiš povedal: "Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať, prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok. Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová. A slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otcovo, toho, ktorý ma poslal... Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam... Počuli ste, že som vám povedal: Odchádzam a prídem k vám. Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že idem k Otcovi, lebo Otec je väčší ako ja."

Jn 14,23-29

17. máj 2007 - NANEBOVSTÚPENIE PÁNA - 3. prikázaný sviatok

Č1 - Mužovia Galilejskí, čo stojíte a hľadáte do neba?

Sk 1, 1-11

R - Pán vystupuje do neba za hlachu poľnice.

Ž 47, 2-9

Č2 - On sa však teraz, na konci vekov zjavil raz navždy, aby obetovaním seba zničil hriech.

Hebr 9,24-28

Ev - „Tak je napísané, že Mesiáš bude trpieť a tretieho dňa vstane z mŕtvych a v jeho mene sa bude všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, hlásať pokánie na odpustenie hriechov. Vy ste toho svedkami. Hľa, ja na vás zošlem, čo môj Otec prisľúbil. Preto zostaňte v meste, kým nebudete vystrojení mocou z výsosti!“... Ako ich žehnal, vzdialil sa od nich a vznášal sa do neba. Oni sa mu klaňali s veľkou radosťou a vrátili sa do Jeruzalema. Stále boli v chráme a velebili Boha.

Lk 24, 46-53

20. máj 2007 - 7. Veľkonočná nedeľa

Č1 - Vidím otvorené nebo a Syna človeka stáť po pravici Boha.

Sk 7, 55-60

R - Pán kraluje, Najvyšší na celej zemi.

Ž 97, 1-9

Č2 - Ja som Alfa a Omega, Prvý a Posledný, Počiatok a Koniec.

Zjv 22, 12-14

Ev - No neprosím len za nich, ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno - ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet poznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa.

Jn 17, 20-26

27. mája 07 - Nedeľa ZOSLANIA DUCHA SVATÉHO

Č1 - Keď prišiel deň Turíc, boli všetci vedno na tom istom mieste.

Sk 2, 1-11

R - Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť zeme.

Ž 104, 1-34

Č2 - Ved' všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi.

Rim 8, 8-17a

Ev - Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky... Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová. A slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otcovo, toho, ktorý ma poslal. Toto som vám povedal, kým som ešte u vás. Ale Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal.

Jn 14,15-16

FARSKÁ KRONIKA OD 26.3. DO 25.4. 2007

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali

Peter Šinko
Alena Šinková
Barbara Sibertová
Jakub Olejár
Liliana-Alžbeta Žažová
Ján Mihál
Mário Viktorín
Ondrej Mlynarčík

František Küffer
Mário Flimel
Ľubomír Dobrík
Tibor Bóna
Miriam Blaháčová
Adam Kováč
Silvia Bezáková

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zomrelými

Štefan Ďuriga, 63 r.
Peter Obert, 56 r.
Jarmila Škandiková, 55 r.
Vojtech Maňák, 90 r.
Peter Gundza, 73 r.
Vitezslav Šenk, 57 r.
Mária Schutova, 72 r.
Mária Smatanová, 75 r.
František Ďateľ, 86 r.
Mária Danišová, 80 r.

Ladislav Štrba, 47 r.
Ol'ga Vestenická, 81 r.
Witold Herman, 76 r.
Jozef Šesták, 81 r.
Jozef Dojčinovič, 67 r.
Miroslav Podlužanský, 50 r.
Michal Liška, 87 r.
Mária Koprďová, 68 r.
Ivan Hostačný, 55 r.

*Odpočínanie večné daj
dušiam, Pane ...*

BARTOLOMEJ - časopis prievidskej farnosti s cirkevným schválením BÚ v B.B.

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca: Mons. Ján Bednár, dekan@farapd.sk

Zodpovedná redaktorka: Mária Melicherčíková, prievidza@rodinabb.sk

Grafické spracovanie: Alojz Vlčko, alojz.vlcko@gmail.com

Redaktori: A. Gálová, J. Balážová, A. Karaková, M. Kvetová

Náklady na tlač: cca 8,- Sk.

Fotografie: Redakcia Bartolomeja, súkromné archívy redaktorov, internet

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o. Prievidza.

Tlač registrovaná Okresným úradom v Prievidzi pod č. MT 1/1994.

Upozornenie: Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevku v.

Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

Kontakt:

web:

www.farapd.sk

e-mail:

bartolomej@farapd.sk

adresa:

Redakcia Bartolomej

Mariánska 4

971 01 Prievidza

tel:

046 / 542 28 01

DĚŇ RODINY

13. máj 2007

Milé rodiny,

pozývame vás prežiť spolu s nami **príjemnú nedeľu.**

Stretneme sa **13. mája 2007 o 14.00**

na ihrisku Združenej strednej školy stavebnej na ulici T. Vansovej.

Na realizácii podujatia spolupracujú:

OZ Klub Pampúch
v Prievidzi

Úsmev ako dar,
pobočka Prievidza

Diecézne pastoračné
Centrum pre rodinu
Prievidza

Kultúrne
a spoločenské
stredisko v Prievidzi

Centrum voľného
času Spektrum
Prievidza

Slovenský skauting,
14. zbor Watomika
Prievidza